

V I Lenin**Arbetar-, soldat- och bondedeputerades tredje allryska sovjetkongress den 10-18 (23-31) januari 1918****1. Rapport om folkkommissarierådets verksamhet den 11 (24) januari**

Kamrater! På folkkommissarierådets vägnar skall jag framlägga en rapport för er om rådets verksamhet under de två månader och femton dagar, som har förflutit sedan sovjetmakten och sovjetregeringen bildades i Ryssland.

Två månader och femton dagar, det är bara fem dagar mer än den tidrymd, varunder arbetare tidigare härskade över ett helt land, eller över utsugarna och kapitalisterna: parisarbetarnas makt under Pariskommunen 1871.

Vi måste främst minnas denna arbetarmakt, vi måste kasta en blick tillbaka och jämföra den med sovjetmakten, som upprättades den 25 oktober. När vi jämför den föregående proletära diktaturen med den nuvarande, kan vi med en gång se vilket jättesteg den internationella arbetarrörelsen har tagit och i vilket omätligt gynnsammare läge sovjetmakten i Ryssland är, trots krigets och ödeläggelsens otroligt komplicerade förhållanden.

Sedan parisarbetarna hållit sig vid makten i två månader och tio dagar och för första gången upprättat kommunen, embryot till sovjetmakten, gick de under i fysiljeringssalvorna från de franska kadeterna, mensjevikerna och högersocialistrevolutionärerna av Kaledins typ. De franska arbetarna fick betala ett exemplöst högt pris för de första erfarenheterna av arbetarregering, vars mening och målsättningar den väldiga majoriteten av bönderna i Frankrike inte kände till.

Vi befinner oss i avsevärt gynnsammare omständigheter, därför att de ryska soldaterna, arbetarna och bönderna har förstått att skapa sovjetregeringen, en apparat som informerat hela världen om deras kampformer. Det är främst detta som gör att de ryska arbetarna och bönderna befinner sig i ett annat läge än parisproletariatet när det tog makten. Proletärerna i Paris hade inte någon apparat, landet förstod dem inte; vi stödde oss genast på sovjetmakten och därför tvivlade vi aldrig på att sovjetmakten åtnjöt den överväldigande folkmajoritetens sympatier och varmaste, mest självupppoffrande stöd och att sovjetmakten därför var oövervinnlig.

Personer som var skeptiska mot sovjetmakten och ofta, medvetet eller omedvetet, sålde och förrådde den för kompromisser med kapitalisterna och imperialisterna skrek öronbedövande om att enbart proletariatets makt inte kunde hålla sig kvar i Ryssland. Som om någon bolsjevik eller bolsjevikanhängare ens för ett ögonblick glömde, att i Ryssland kunde endast den makt bli långvarig som förstod att svetsa samman arbetarklassen, flertalet av bönderna och alla arbetande och utsugna klasser till en enda, ouplösligt inbördes förbunden makt, som kämpar mot godsägarna och bourgeoisin.

Vi har aldrig tvivlat på att i Ryssland är det endast ett förbund mellan arbetarna och fattigbönderna, halvproletärerna, vilket det talas om i vårt partiprogram, som kan omfatta majoriteten av befolkningen och trygga ett fast stöd åt makten. Och efter den 25 oktober lyckades vi omedelbart, inom loppet av några veckor, övervinna alla svårigheter och upprätta en makt på basis av ett sådant fast förbund.

Ja, kamrater! När socialistrevolutionärernas parti i dess gamla form, då bönderna ännu inte blivit på det klara med vilka i partiet som var verkliga anhängare av socialismen, förde fram

parollen om ett utjämnande jordinnehav utan att bry sig om vem som skulle genomföra uppgiften, om den skulle genomföras i förbund med bourgeoisin eller inte, så sade vi, att detta var bedrägeri. Och denna del, som nu har upptäckt att den inte har folket med sig och att den ingenting betyder, gjorde anspråk på att den kunde införa ett utjämnande jordinnehav i förbund med bourgeoisin. Detta var det största bedrägeriet. Och då den ryska revolutionen gav ett exempel på samarbete mellan de arbetande massorna och bourgeoisin i det största ögonblicket i folkets liv, då kriget hade ruinerat och fortfarande ruinerade folket och dömde miljoner till svält döden och dess följder hade visat vad kompromissen innebar i praktiken, då sovjeterna själva hade upplevt och känt på erfarenheterna av kompromissmakeriets skola – då blev det uppenbart, att det fanns en sund, livsduglig och stor socialistisk kärna i den teori, vars förespråkare ville att den arbetande delen av bönderna skulle ansluta sig till arbetarnas stora socialistiska rörelse världen över.

Så snart detta hade blivit en klar och tydlig praktisk fråga för bönderna, inträffade något som ingen hade tvivlat på och som nu visats av bondesovjeterna och bondekongresserna: när tiden kom att förverkliga socialismen, kunde bönderna klart urskilja dessa två politiska huvudlinjer – förbund med bourgeoisin eller förbund med de arbetande massorna. De förstod då, att det var vänstersocialistrevolutionärernas parti som hade uttryckt böndernas verkliga strävanden och intressen. Och då vi ingick vårt regeringsförbund med detta parti arrangerade vi det från första början så, att förbundet vilade på de tydligaste och mest uppenbara principer. Om Rysslands bönder vill socialisera jorden i förbund med de arbetare, som vill nationalisera bankerna och införa arbetarkontroll, är de våra trogna bundsförvanter, våra lojalaste och värdefullaste bundsförvanter. Det finns, kamrater, ingen enda socialist, som vägrar att erkänna den uppenbara sanningen, att en lång, mer eller mindre svår övergångsperiod av proletariats diktatur ligger mellan socialismen och kapitalismen och att denna periods former i mångt och mycket blir beroende av om småegendom eller storegendom, småjordbruk eller storjordbruk dominerar. Det är förståeligt, att övergången till socialism i Estland, detta lilla land med en läs- och skrivkunnig befolkning och med stora brukningsenheter, inte kan bli densamma som i Ryssland, som huvudsakligen är ett småborgerligt land. Detta måste man ta med i beräkningen.

Varje medveten socialist säger, att socialism inte kan påtvingas bönderna med våld och att man endast måste räkna med exemplens makt och att bondemassorna tillgodogör sig de dagliga erfarenheterna. Hur föredrar de att gå över till socialismen? Det är den uppgift som de ryska bönderna står inför i praktiken. Hur kan de stödja det socialistiska proletariats och påbörja övergången till socialism? Bönderna har redan inlett denna övergång, och vi hyser fullt förtroende för dem.

Det förbund vi har slutit med vänstersocialistrevolutionärerna är byggt på en fast grund och blir starkare för varje dag och timme. Första tiden kunde vi i folkkommissariernas råd frukta att fraktionskamp skulle bromsa arbetet, men nu, efter två månaders erfarenheter av gemensamt arbete, måste jag bestämt säga, att vi kommer fram till enhälliga beslut i de flesta frågorna.

Vi vet, att först då erfarenheterna visat bönderna t ex hurdant utbytet mellan stad och land bör vara, upprättar de själva sina förbindelser underifrån, på basis av sina egna erfarenheter. Å andra sidan visar inbördeskrigets erfarenheter synbarligen för bönderna att det inte finns någon annan väg till socialism än proletariats diktatur och ett skoningslöst undertryckande av utsugarnas herravälde. (*Applåder*)

Kamrater! Varje gång som vi berör detta ämne, vid detta möte eller i centrala exekutivkommittén, får jag då och då från mötets högra sida höra ropen ”Diktator!”. Ja, ”när vi var socialister”, erkände alla proletariats diktatur; de skrev t o m om den i sina program, de var

upprörda över den vitt spridda fördomen, att det var möjligt att övertyga befolkningen och bevisa för den att man inte borde utsuga det arbetande folket, att det var syndigt och skamligt, och att när folk väl hade insett detta, så skulle det bli ett paradiset på jorden. Nej, denna utopiska fördom krossades för länge sedan i teorin, och det är vår uppgift att krossa den i praktiken.

Det går inte att föreställa sig socialismen så, att herrar socialister kommer fram med den till oss på en tallrik, i färdigt skick. Det kommer aldrig att ske. Ingen enda klasskampsfråga har någonsin blivit löst i historien på annat sätt än genom våld. När våld utövas av det arbetande folket, av de utsugna massorna mot utsugarna – då är vi för ett sådant våld! (*Stormande applåder*) Och vi förvirras inte det minsta av tjut från personer, som medvetet eller omedvetet står på bourgeoisins sida eller är så skrämde av bourgeoisin eller förtryckta av dess herravälde, att de, när de nu ser denna enastående häftiga klasskamp, har tappat fattningen, brustit i gråt, glömt alla sina förutsättningar och kräver det omöjliga av oss, att vi socialister skall nå fullständig seger utan kamp mot utsugarna, utan undertryckande av deras motstånd.

Herrar utsugare förstod redan på sommaren 1917, att det var fråga om ”de sista och avgörande striderna” och att bourgeoisins sista försöksning, dess viktigaste och främsta möjlighet att undertrycka de arbetande människorna, skulle ryckas dem ur händerna, om sovjeterna fick makten.

Det är orsaken till att Oktoberrevolutionen började denna systematiska och orubbliga kamp för att tvinga utsugarna att upphöra med sitt motstånd och att finna sig i tanken, hur svårt det än skulle bli; även för de bästa av dem, att de utsugande klassernas herravälde oåterkalleligen var förbi och att det hädanefter var den vanlige bonden som gav order och att de var tvungna att lyda honom hur oangenämt det än var.

Detta kommer att medföra många svårigheter, offer och fel; detta är något nytt, utan motstycke i historien, som det inte går att läsa sig till i böcker. Givetvis är detta den största och svåraste övergången i historien, men det fanns inget annat sätt att göra denna stora övergång. Och den omständigheten att sovjetmakten upprättats i Ryssland har visat, att det är de revolutionära massorna själva som har de rikaste revolutionära erfarenheterna av alla och att det är de själva som – när miljoner kommer till några dussin partimedlemmars hjälp – i praktiken griper sina utsugare vid strupen.

Det är anledningen till att inbördeskriget nu är det dominerande i Ryssland. Mot oss framförs parollen ”Ned med inbördeskriget”. Jag fick höra detta från högerbänkarna i den skonstituerande församlingen. Ned med inbördeskriget ... Vad innebär det? Inbördeskrig mot vem? Mot Kornilov, Kerenskij och Rjabusjinskij, som slänger ut miljoner på att muta deklasserade element och ämbetsmän? Mot de sabotörer, som medvetet eller omedvetet – det spelar ingen roll – tar emot dessa mutor? Otvivelaktigt finns det bland de sistnämnda ovetande personer, som accepterar mutorna omedvetet, därför att de inte ens kan föreställa sig, att man kan och måste i grund förstöra det gamla borgerliga systemet och på dess ruiner börja bygga upp ett helt nytt, socialistiskt samhälle. Det är otvivelaktigt att det finns sådana personer, men ändrar det någonting i sak?

Det är anledningen till att representanterna för de besittande klasserna satsar allt, det är anledningen till att detta är de sista och avgörande striderna för dem och de kommer inte att rygga tillbaka för några brott bara de kan krossa sovjetmakten. Visar oss inte socialismens hela historia, särskilt den franska socialismens historia som är så rik på revolutionära strävanden, att när de arbetande massorna själva tar makten i sina händer, så tillgriper de styrande klasserna exempellösa förbrytelser och arkebuseringar för att skydda sina penningpåsar. När dessa personer talar till oss om inbördeskriget, svarar vi dem med åtlöje, men när de sprider sina paroller bland den studerande ungdomen, så säger vi – ni bedrar dem!

Klasskampen har inte av en tillfällighet antagit sin sista form, där den utsugna klassen tar alla maktmedel i sina händer för att *slutgiltigt* förintä sin klassfiende, bourgeoisin, och från den ryska jorden sopa bort inte bara ämbetsmännen utan också godsägarna, såsom de ryska bönderna sopat bort dem i flera guvernement.

Man säger, att ämbetsmännens och godsägarnas sabotage mot folkkommissariernas råd är ett bevis på deras ovilja att gå socialismen till mötes. Som om det inte vore klart, att hela detta band av kapitalister och svindlare, deklasserade element och sabotörer utgör ett enda, av borgerligheten mutat band, som gör motstånd mot det arbetande folkets makt. De som trott på att det är möjligt att med en gång hoppa över från kapitalism till socialism eller föreställt sig att det är möjligt att övertyga majoriteten av befolkningen om att detta kan uppnås genom konstituerande församlingen, de som trott på denna borgerligt demokratiska saga kan naturligtvis lugnt fortsätta att tro på denna saga, men må de inte komma med förebråelser mot livet om det krossar denna saga.

De som förstått vad klasskamp är för något, vad det sabotage som ämbetsmännen organiserat betyder, de vet att vi inte med en gång kan hoppa över till socialism. Det finns kvar borgare, kapitalister, som hoppas kunna återta sitt herravälde och som försvarar sina penningpåsar. Det finns kvar deklasserade element, ett skikt av korrumperade personer, som är helt nedslagna av kapitalismen och inte förmår höja sig till den proletära kampens idé. Det finns kvar tjänstemän, ämbetsmän, som tror att det ligger i samhällets intresse att skydda det gamla systemet. Hur kan man föreställa sig socialismens seger annorlunda än som ett fullständigt sammanbrott för dessa skikt, annorlunda än som fullständig undergång för både den ryska och den europeiska bourgeoisin? Inte tror vi väl, att herrarna Rjabusjinskij inte förstår sina klassintressen? Det är de som betalar sabotörerna för att de inte skall arbeta. Eller drar de kanske åt olika håll? Arbetar de inte tillsammans med de franska, brittiska och amerikanska kapitalisterna, då de köper upp värdepapper? Det återstår bara att se om de får så mycket ut av dessa transaktioner. Kommer inte de berg av värdepapper de nu skaffar sig att helt enkelt bli onyttiga gamla skrappapper?

Det är anledningen till, kamrater, att vårt svar på alla förebråelser och beskyllningar mot oss för terror, diktatur, inbördeskrig, fast vi långtifrån ännu tillgripit verklig terror därför att vi är starkare än dem – vi har sovjeterna, det kommer att räcka för oss att nationalisera bankerna och konfiskera egendomen för att tvinga dem att underkasta sig – att vårt svar på alla beskyllningar för inbördeskrig är: ja, vi har öppet proklamerat vad ingen enda regering har kunnat proklamera. Den första regering i världen, som kan tala öppet om inbördeskrig, är arbetar-, bonde- och soldatmassornas regering. Ja, vi har börjat och för krig mot utsugarna. Ju direktare vi säger detta, desto fortare kommer detta krig att ta slut, desto snabbare kommer alla arbetande och utsugna massor att förstå oss, förstå att sovjetmakten kämpar för hela det arbetande folkets verkliga, livsviktiga sak.

Jag tror inte, kamrater, att vi snabbt kommer att segra i denna kamp, men vi har mycket rika erfarenheter: vi har lyckats uppnå mycket på två månader. Vi har upplevt Kerenskij's försök att gå till offensiv mot sovjetmakten och det totala sammanbrottet för detta försök; vi har upplevt de ukrainska kerenskijmännens maktorganisation: kampen där är ännu inte slut, men det står klart för var och en som följer den och hört åtminstone några sanningsenliga rapporter från sovjetmaktens representanter, att de borgerliga elementen i den ukrainska radan upplever sina sista dagar. (*Applåder*) Det kan inte råda minsta tvivel om att sovjetmakten i Ukrainska folkrepubliken kommer att segra över den ukrainska borgerliga radan.

Och så kampen mot Kaledin: finns det här några sociala grundvalar mot sovjetmakten överhuvudtaget så är det verkligen utsugning av det arbetande folket, borgerlig diktatur. Bondekongressen har klart visat, att Kaledins sak är hopplös, de arbetande massorna är emot honom.

Erfarenheterna av sovjetmakt, propagandan genom handling och sovjetorganisationernas exempel gör effekt och Kaledins inre stöd vid Don rasar nu inte så mycket under trycket utifrån som inifrån.

Det är anledningen till att vi, när vi betraktar inbördeskrigets front i Ryssland, med full tillförsikt kan säga: här är sovjetmaktens seger fullständig och helt tryggad. Och den segrar, kamrater, därför att den från första början tog itu med att förverkliga socialismens urgamla aspirationer samtidigt som den konsekvent och bestämt stödde sig på massorna och ansåg det vara sin uppgift att väcka de mest förtryckta, bortglömda samhällslagren till aktivt liv, att resa dem till socialistiskt skapande arbete. Det är anledningen till att den gamla armén, armén med kaserndrill och tortyr mot soldaterna, nu tillhör det förgångna. Den har skrotats ned och det finns inte sten på sten kvar av den. (*Applåder*) Armén har helt demokratiserats.

Tillåt mig att berätta något som hände mig i en vagn på Finländska järnvägen. Där fick jag höra ett samtal mellan några finnar och en gammal kvinna. Jag kunde inte delta i samtalet, eftersom jag inte kan finska. Men en finne vände sig till mig och sade: ”Om ni bara visste vilken originell historia gumman berättade. Hon sade: nu behöver man inte längre vara rädd för en person med gevär. När jag var ute i skogen, mötte jag en man med bössa och i stället för att ta riset ifrån mig gav han mig lite till.”

När jag hörde detta, sade jag till mig själv: hundratals tidningar, oavsett vad de kallar sig – socialistiska, halvsocialistiska osv – hundratals ytterst högljudda röster kan skrika ”diktatorer”, ”våldsverkare” och dylika saker till oss. Vi vet, att en annan röst nu höjs bland folkmassorna: nu behöver man inte frukta en man med gevär, därför att han försvarar de arbetande människorna och kommer att vara skoningslös vid undertryckandet av utsugarnas herravälde. (*Applåder*) Det är vad folket känner och det är anledningen till att den agitation vanliga, obildade människor bedriver, när de berättar om att rödgardisterna vänder hela sin styrka mot utsugarna, är en oövervinnlig agitation. Den kommer att spridas bland miljoner och tiotals miljoner och orubbligt skapa det som den franska kommunen på 1800-talet började bygga upp, men bara under kort tid därför att den krossades av bourgeoisin – den kommer att skapa en socialistisk röd armé, något alla socialister strävat efter, dvs allmän beväpning av folket. Den kommer att skapa en ny kader för Röda gardet, som kommer att göra det möjligt att fostra de arbetande massorna till väpnad kamp.

Man brukade säga om Ryssland, att det inte kunde föra krig därför att det inte hade några officerare. Vi får dock inte glömma vad dessa borgerliga officerare själva sade, då de observerade arbetarna som kämpade mot Kerenskij och Kaledin: ”Rödgardisternas tekniska utrustning är mycket dålig, men om de hade lite utbildning, så skulle de bli en oövervinnlig armé.” Anledningen är att det för första gången i världskampens historia har inträtt element i armén, vilka inte har fört med sig byråkratiska kunskaper utan vägleds av idén om kampen för att befria de utsugna. Och när det av oss påbörjade arbetet har slutförts, kommer sovjetrepubliken i Ryssland att bli oövervinnlig. (*Applåder*)

Kamrater, den väg sovjetmakten har tillryggalagt beträffande den socialistiska armén har den även tillryggalagt beträffande ett annat redskap för de härskande klasserna, ett ännu mer finslipat, ett ännu mer komplicerat instrument – den borgerliga domstolen, som utgav sig för att försvara ordningen men i själva verket var ett blint, finslipat redskap för att skoningslöst undertrycka de utsugna, ett instrument för att försvara penningpåsens intressen. Sovjetmakten gjorde vad alla proletära revolutioner hade anvisat den att göra: sovjetmakten skrotade genast ned denna domstol. Låt dem skrika om att vi inte reformerade den gamla domstolen utan genast skrotade ned den. Härigenom banade vi väg för en verklig folkdomstol och vi gjorde det inte så mycket genom repressalieåtgärder som genom massornas exempel, det arbetande folkets auktoritet, utan formaliteter; vi gjorde om domstolen från ett utsugningsredskap till ett

redskap för fostran på det socialistiska samhällets fasta grundvalar. Det är ställt utom tvivel, att vi inte kan få ett sådant samhälle med en gång.

Detta är de viktigaste steg sovjetmakten har tagit på den väg, som anvisats den av alla erfarenheter från de största folkrevolutionerna i hela världen. Det har inte förekommit en enda revolution, där de arbetande massorna inte började med att ta några steg på denna väg för att skapa en ny statsmakt. Tyvärr började de bara men de kunde inte slutföra saken, de lyckades inte skapa den nya typen, av statsmakt. Vi har skapat den – den socialistiska sovjetrepubliken är verklighet hos oss.

Jag är klar över att vi endast påbörjat *övergångsperioden* till socialism, att vi ännu inte nått fram till socialism. Om ni säger, att vår stat är en socialistisk sovjetrepublik, så handlar ni dock rätt. Ni handlar lika rätt som de som kallar många borgerliga republiker i väst demokratiska, fast var och en känner till att inte en enda av de mest demokratiska republikerna är alltigenom demokratisk. De ger bitar av demokrati, skär bort tunna skivor av utsugarnas rättigheter, men de arbetande massorna i dem är lika förtryckta som överallt annorstädes. Likafullt säger vi, att det borgerliga systemet representeras både av gamla monarkier och konstitutionella republiker.

Så är det också i vårt fall. Vi har inte ens på långt när avslutat *övergångsperioden* från kapitalism till socialism. Vi har aldrig närt hoppet, att vi skulle kunna slutföra den utan det internationella proletariats hjälp. Vi har aldrig haft några illusioner härom och vi vet hur svår den väg är, som leder från kapitalism till socialism. Men det är vår plikt att säga, att vår sovjetrepublik är socialistisk därför att vi har slagit in på denna väg, och dessa ord kommer inte att bli tomma ord.

Vi har påbörjat många åtgärder, som undergräver kapitalisternas herravälde. Vi vet, att vår makt måste förena alla institutioners verksamhet genom en enda princip, och denna princip uttrycker vi med orden: "Ryssland förklaras vara en socialistisk sovjetrepublik." (*Applåder*) Detta kommer att bli den sanning som baserar sig på vad vi måste börja göra och redan börjat att göra, detta kommer att bli den bästa föreningen av hela vår verksamhet, proklamationen av dess program, en appell till det arbetande folket och de utsugna i alla länder, som antingen inte alls vet vad socialism är för något eller, vilket är värre, tror att socialismen är detsamma som Tjernov-Tseretelis grynvaling av borgerliga reformer, som vi har avsmakat och provat under tio månaders revolution och som vi blivit klara över att den är en förfalskning och inte socialism.

Det är orsaken till att det "fria" Storbritannien och det "fria" Frankrike använde alla medel för att under tio månader av vår revolution inte släppa in ett enda exemplar av bolsjevikernas och vänstersocialistrevolutionärernas tidningar. De var tvungna att handla så, därför att de såg hur arbetar- och bondemassan i alla länder instinktivt tillgodogjorde sig allt som de ryska arbetarna utförde. Vid alla möten hälsades ju nyheter om den ryska revolutionen och parollen om sovjetmakt med stormande applåder. Det arbetande folket och de utsugna massorna hade redan överallt kommit i motsättning till sina partitoppar. Denna gamla toppsocialism är ännu inte begravd, såsom Tjcheidzes och Tseretelis är hos oss i Ryssland, men den är redan död i världens alla länder, den är redan död.

Mot detta gamla borgerliga system står redan en ny stat: sovjetrepubliken, republiken för det arbetande folket, de utsugna klasserna, vilka bryter ned de gamla borgerliga skrankorna. Det har skapats nya statsformer, som gjort det möjligt att undertrycka utsugna, att undertrycka motståndet från denna försvinnande lilla klick, som fortfarande är stark på grund av gårdagens penningpåse och gårdagens kunskapsförråd. De – professorerna, lärarna och ingenjörerna – gör sina kunskaper till ett redskap för att utsuga det arbetande folket och säger: jag vill att mina kunskaper skall tjäna bourgeoisin, annars kommer jag inte att arbeta. Deras makt har

dock brutits av arbetar- och bonderevolutionen och mot dem håller det på att uppstå en stat, där massorna själva fritt väljer sina egna representanter.

Just nu kan vi säga, att vi verkligen har en maktorganisation, som klart visar övergången till ett totalt avskaffande av all makt, all stat. Detta blir möjligt, då det inte kommer att finnas kvar ett enda spår av utsugning, dvs i det socialistiska samhället.

Jag skall nu kort beröra de åtgärder, som Rysslands socialistiska sovjetregering har börjat genomföra. Övergången till nationalisering av bankerna var en av de första åtgärderna, som inte bara syftade till att godsägarna skulle försvinna från den ryska jorden utan också till att i grund undergräva bourgeoisins herravälde och möjligheten av kapitalets förtryck mot miljoner och tiotals miljoner arbetande människor. Bankerna är den moderna kapitalistiska ekonomins storcentra. Här samlas enastående rikedomar som sprids över hela det väldiga landet, här finns hela det kapitalistiska livets nerv. Det är finslipade och komplicerade organ, de har växt upp i sekler och mot dem riktades de första slagen från sovjetmakten, som till en början mötte våldsamt motstånd i statsbanken. Detta motstånd hejdade dock inte sovjetmakten. Vi lyckades med det viktigaste vid organiseringen av statsbanken; denna huvudsak befinner sig i arbetarnas och böndernas händer. Efter dessa huvudåtgärder, som ännu kräver lång utarbetning i detalj, övergick vi till att lägga beslag på privatbankerna.

Vi har inte handlat så, som kompromissmakarna sannolikt skulle ha rekommenderat oss att göra: först vänta tills konstituerande församlingen inkallats och sedan kanske utarbeta ett lagförslag och framlägga det i konstituerande församlingen och därigenom upplysa herrar borgare om våra avsikter, så att de kunde finna ett kryphål för att bli kvitt denna obehagliga sak; kanske bilda bolag med dem och sedan göra statslagar – det skulle ha varit en ”statsakt”.

Detta skulle ha inneburit att socialismen förkastats. Vi handlade på enklast tänkbara sätt: utan att frukta att framkalla förebråelser från de ”bildade” personerna eller, rättare sagt, från de obildade anhängarna av bourgeoisin, som driver köpslagan med resterna av sina kunskaper, sade vi, att vi hade väpnade arbetare och bönder till vår disposition. De skulle idag på morgonen besätta alla privatbanker. (*Applåder*) När de hade gjort det, när makten redan var i våra händer, först då skulle vi diskutera vilka åtgärder som skulle vidtas. Och på morgonen besattes bankerna och på kvällen utfärdade centrala exekutivkommittén en förordning: ”Bankerna förklaras vara nationell egendom.” Förstatligandet, församhälleligandet av bankväsendet, dess överlämnande till sovjetmakten ägde rum.

Det fanns inte en enda person i vår krets, som kunde föreställa sig, att en så invecklad och finslipad apparat som bankväsendet, som utvecklats i århundraden ur det kapitalistiska hushållningssystemet, skulle kunna krossas eller göras om på några dagar. Något sådant har vi aldrig påstått. Och när vetenskapsmän eller pseudovetenskapsmän skakade på huvudet och profeterade, så sade vi: ni kan profetera bäst ni gitter. Vi känner endast en väg för den proletära revolutionen: att ockupera fiendens ställningar – att lära oss regera genom erfarenheter, genom våra egna misstag. Vi förringar inte alls svårigheterna i vår väg, men det viktigaste har vi redan uträttat. Källan till de kapitalistiska rikedomarna har undergrävts på distributionsplanet. Efter detta var det mycket lätt att annullera statslånen och kasta av finansoket. Övergången till konfiskering av fabrikerna var också mycket lätt efter arbetarkontrollen. När vi beskylldes för att splittra produktionen i enskilda avdelningar genom att införa arbetarkontroll, struntade vi i detta nonsens. När vi införde arbetarkontroll, visste vi, att det skulle ta lång tid innan den spreds över hela Ryssland, men vi ville visa, att vi erkänner endast en väg – omvandlingar underifrån, att arbetarna själva underifrån skulle utforma de nya grundvalarna för de ekonomiska förhållandena. Detta kommer att kräva åtskillig tid.

Från arbetarkontrollen övergick vi till att upprätta högsta folkhushållningsrådet. Endast denna åtgärd i förening med nationaliseringen av bankerna och järnvägarna, som skall genomföras

de närmaste dagarna, kommer att göra det möjligt för oss att ta itu med att bygga upp en ny, socialistisk hushållning. Vi känner utmärkt väl till de svårigheter vi kommer att möta i detta arbete, men vi hävdar att socialist i handling är endast den som griper sig an med denna uppgift och därvid litar på de arbetande massornas erfarenhet och instinkt. De kommer att göra många misstag, men det viktigaste har utträttats. De vet, att när de vänder sig till sovjetmakten, så kan de hundraprocentigt räkna med stöd mot utsugarna. Alla åtgärder, som underlättar deras arbete, har helt och fullt stötts av sovjetmakten. Sovjetmakten vet inte allt och kan inte bli klar med allt i tid och ideligen ställs den inför svåra uppgifter. Mycket ofta kommer arbetar- och bondedelegationer till regeringen och frågar vad man exempelvis skall göra med det och det jordområdet. Och jag har själv ofta varit i ett brydsamt läge, när jag har märkt att de inte varit så helt säkra på sin sak. Och jag har sagt till dem: det är ni som är makten, gör allt vad ni vill, ta allt ni behöver, vi kommer att stödja er, men sköt om produktionen, se till att produktionen blir nyttig. Övergå till nyttiga arbeten, ni kommer att göra misstag, men ni kommer att lära er. Och arbetarna har redan börjat lära sig, de har redan börjat bekämpa sabotörerna. Av bildningen har människor gjort ett stängsel, som hindrar det arbetande folket att gå framåt; detta stängsel kommer att rivas ned.

Det är otvivelaktigt, att kriget demoraliserar folk både i upplandet och vid fronten. De som arbetar för kriget betalas långt utöver normerna och det attraherar alla, som håller sig undan kriget, de deklasserade och halvdeklasserade element, som är genomsyrade av en enda önskan att "hugga för sig" och försvinna. Men dessa element, som är det sämsta som finns kvar från det gamla, kapitalistiska systemet och som överför alla dess gamla lyten, måste vi köra iväg, avlägsna, och i fabrikena och verkstäderna måste vi ta in alla de bästa proletära elementen och av dem skapa celler för det framtida socialistiska Ryssland. Denna åtgärd är inte lätt, den kommer att föra med sig många konflikter, friktioner och sammanstötningar. Både vi, folkkommissariernas råd, och jag personligen har fått höra deras klagomål och hotelser, men vi har tagit dem lugnt, eftersom vi vet att vi nu har en domare som vi kan vända oss till. Den domaren är arbetar- och soldatdeputerades sovjet. (*Applåder*) Denne domares ord är utan appell och vi litar alltid på det.

Kapitalismen skiktat avsiktligt upp arbetarna för att samla en försvinnande liten toppklick av arbetarklassen kring bourgeoisin. Konflikter med dessa toppar kommer att bli oundvikliga. Vi kommer inte att nå fram till socialism utan kamp. Vi är dock redo till kampen, vi har inlett den och vi kommer att föra den till slut med hjälp av den apparat som kallas sovjeterna. Varje fråga kommer att lösas lätt om vi framlägger uppkommande konflikter för avgörande av arbetar- och soldatdeputerades sovjet. Gruppen av privilegierade arbetare må vara hur stark som helst, men när de ställs inför alla arbetares representation, så blir en sådan domstol – jag upprepar det – i alla fall utan appell för dem. En sådan ordning håller ännu bara på att införas. Arbetarna och bönderna tror ännu inte tillräckligt på sina krafter, på grund av sekelgamla traditioner är de alltför vana vid att vänta på order uppifrån. De har ännu inte helt insett att proletariatet är härskande klass, i deras mitt finns fortfarande skrämde och nedtryckta element som inbillar sig att de måste gå igenom bourgeoisins avskyvärda skola. Denna den avskyvärdaste av de borgerliga fördomarna har hållit sig kvar längst, men den håller på att dö bort och den kommer att dö ut fullständigt. Och vi är övertygade om att för varje steg sovjetmakten tar, kommer det att bli allt fler och fler människor, som helt har frigjort sig från den gamla borgerliga fördomen, att de vanliga arbetarna och bönderna inte kan styra staten. Det kan de nog, bara de griper sig an med uppgiften! (*Applåder*)

Vår organisationsuppgift blir det just att välja ut ledare och organisatörer ur folkmassorna. Detta enorma, gigantiska arbete står nu på dagordningen. Man skulle inte ens kunna tänka på att fullgöra den, om inte sovjetmakten fanns, en filtrerapparat som kan befodra folk.

Vi har inte bara en statslag om kontroll, vi har t o m något långt värdefullare: proletariats försök att sluta avtal med fabrikantförbunden för att garantera arbetarstyre över hela industri-grenar. Ett sådant avtal har redan börjat utformas och nästan ingåtts mellan garveriarbetarna och allryska garveriidkarföreningen. Jag tillmäter dessa avtal särskilt stor betydelse. De visar, att arbetarna håller på att bli medvetna om sin styrka.

Kamrater, jag har i min rapport inte berört de särskilt besvärliga och svåra frågorna om freden och om livsmedelsförsörjningen, eftersom de är särskilda punkter på dagordningen och kommer att diskuteras för sig.

Mitt syfte med min korta rapport har varit att visa hur jag och hela folkkommisariernas råd uppfattar allt det som vi har upplevt under dessa två och en halv månader, hur förhållandet mellan klasskrafterna har gestaltat sig under den ryska revolutionens nya period, hur en ny statsmakt har kommit till och vilka sociala uppgifter den står inför.

Ryssland har börjat genomföra socialismen på rätt väg: genom att nationalisera bankerna och genom att överföra all jord helt till de arbetande massorna. Vi förstår utmärkt väl vilka svårigheter som ligger framför oss, men vi är, vid en jämförelse med tidigare revolutioner, övertygade om att vi kommer att nå ofantliga framgångar och att vi är inne på en väg, som garanterar fullständig seger.

Och massorna i mera avancerade länder skall gå tillsammans med oss, i länder som skilts åt genom rövarkriget och vilkas arbetare genomgått en längre demokratiseringsskola. När man beskriver svårigheterna i vårt värv för oss, när man säger oss, att socialismens seger är möjlig endast i världsmåttstock, ser vi häri endast ett försök, ett särskilt hopplöst försök, från bourgeoisins och dess frivilliga och ofrivilliga anhängares sida att förvränga en helt oveder-lägglig sanning. Socialismens slutgiltiga seger i ett enda land är naturligtvis en omöjlighet. Vår avdelning av arbetare och bönder, som upprätthåller sovjetmakten, är en av avdelningarna i den världsomspännande armé, som nu har splittrats av världskriget. Denna armé strävar emellertid efter att förena sig, och proletariatet hälsar varje nyhet, varje fragment av en rapport om vår revolution och varje namn med en bifallsstorm, därför att de vet att det är deras gemensamma angelägenhet som utförs i Ryssland – det proletära upprorets och den internationella socialistiska revolutionens sak. Ett levande exempel och att man griper sig an med saken någonstans i ett land är effektivare än alla slags proklamationer och konferenser; det är detta som inspirerar de arbetande massorna i alla länder.

Strejken i oktober 1905 – den segerrika revolutionens första steg – spred sig omedelbart till Västeuropa och framkallade den gången, 1905, rörelse bland de österrikiska arbetarna. Redan då såg vi i praktiken vilket värde revolutionens exempel och arbetarnas aktion i ett enda land hade och nu ser vi att den socialistiska revolutionen mognar fram i alla länder världen över för varje dag och timme som går.

Om vi gör fel och misstag och möter hinder på vår väg, så är det inte detta som är viktigt för dem; vad som är viktigt för dem är vårt exempel, det är det som förenar dem. De säger: vi skall gå tillsammans och segra, oavsett vad som inträffar. (*Applåder*)

Socialismens stora grundare, Marx och Engels, följde under flera decennier arbetarrörelsens utveckling och den socialistiska världsrevolutionens tillväxt, och de såg klart, att övergången från kapitalism till socialism skulle kräva långa födslovåndor, en lång period av proletariats diktatur, krossande av allt gammalt, skoningslös förintelse av kapitalismens alla former och samarbete mellan alla länders arbetare, som måste förena alla sina ansträngningar för att trygga en slutgiltig seger. Och de sade, att i slutet av 1800-talet ”kommer fransmannen att börja och tysken att slutföra det”: fransmannen skulle börja det, därför att han under årtionden

av revolution skaffat sig det oförskräckta initiativ i revolutionärt agerande, som hade gjort honom till den socialistiska revolutionens förtrupp.

Vi ser nu en annan sammansättning av den internationella socialismens krafter. Vi säger, att rörelsen har lättare att börja i länder som inte tillhör de utsugande länderna; de senare har möjlighet att lättare plundra och kan muta toppskikten av sina arbetare. Dessa Tjernov-Tseretelipartier i Västeuropa, pseudosocialistiska och nästan allesammans regeringsfähiga, utträttar ingenting och saknar fasta grundvalar. Vi har sett Italiens exempel och i dessa dagar har vi följt de österrikiska arbetarnas hjältemodiga kamp mot de imperialistiska rövarena. Även om rövarena lyckas hejda rörelsen för en tid, så kan de inte stoppa den helt – den är oövervinnlig.

Sovjetrepublikens exempel kommer att stå framför dem under lång tid. Vår socialistiska sovjetrepublik kommer att stå fast, som en fackla för internationell socialism och som exempel för alla arbetande massor. Där – konflikt, krig, blodsutgjutelse, miljoner människor som offras och kapitalistisk utsugning; här – en verklig fredspolitik och en socialistisk sovjetrepublik.

Sakerna har tagit en annan vändning än Marx och Engels väntade sig och vi, de ryska arbetande och utsugna klasserna, har fått äran att vara den internationella socialistiska revolutionens förtrupp; vi kan nu klart se hur långt revolutionens utveckling kommer att gå. Ryssen har börjat – och tysken, fransmannen och engelsmannen kommer att slutföra det, och socialismen kommer att segra. (*Applåder*)

2. Slutord till rapporten från folkkommisariernas råd den 12 (25) januari

Efter att idag ha åhört talarna till höger, som hade invändningar mot min rapport, är jag förvånad över att de ännu inte lärt sig någonting och glömt allt som de utan skäl kallar ”marxism”. En av mina opponenter förklarade, att vi var anhängare av demokratins diktatur, att vi erkände demokratins styre. Denna förklaring är så orimlig, så absurd och meningslös, att den blott och bart är en ordsammanställning. Det är detsamma som att säga ”järnsnö” eller något i den stilen. (*Skratt*) Demokrati är en av den borgerliga statens former, som förfäktas av alla förrädare mot verklig socialism, vilka nu står i spetsen för den officiella socialismen och påstår, att demokrati är motsatsen till proletariatets diktatur. Så länge revolutionen inte överskred det borgerliga systemets ram, så gick vi in för demokrati, men så snart vi sett de första tecknen på socialism i revolutionens framåtskridande, så tog vi fast och bestämt ståndpunkt för proletariatets diktatur.

Det är underligt, att personer som inte kan eller inte vill förstå denna enkla sanning, denna definition av innebörden i orden ”demokrati” och ”proletariatets diktatur”, dristar sig att upp-räda inför en så talrik församling med sådant gammalt, helt värdelöst skräp som opponenernas alla tal var späckade med. Demokrati är formell parlamentarism men i verkligheten innebär den bourgeoisins oavbrutna och grymma hån, dess hjärtlösa, outhärdliga förtryck mot det arbetande folket. Detta kan endast förnekas av dem, som inte är verkliga representanter för arbetarklassen utan ömkliga människor i fodral, som hela tiden stått långt vid sidan av livet och som sovit med en under kudden noggrant undanstoppad gammal, sliten bokuschling, en totalt onödig bokuschling, som för dem är vägvisare och lärobok när det gäller att inplantera officiell socialism. Men förnuftet hos tiotals miljoner, som utträttar saker och ting, skapar något som är omätligt högre än vad ett stort geni kan förutse. Den verkliga, revolutionära socialismen splittrades inte först idag utan då kriget började. Denna berömda splittring, denna spricka i den socialistiska teorin har förekommit i vartenda land, i varenda stat. Och det är förträffligt att socialismen har splittrats!

Som svar på anklagelsen att vi bekämpar ”socialister” räcker det med att säga, att under parlamentarismens epok har dessa anhängare av parlamentarismen inte längre något gemensamt med socialism utan har ruttnat, åldrats, blivit efter och när allt kommer omkring gått över till bourgeoisin. Socialister, som gapade om ”försvar av fosterlandet” under ett krig, framkallat av internationella rövarers imperialistiska bevekelsegrunder, är inga socialister utan bourgeoisins svansviftare och tallriksslickare.

De som talar så mycket om demokratins diktatur slänger bara ur sig meningslösa, absurda fraser, som innehåller varken ekonomisk kunskap eller politisk insikt.

En av opponenterna sade här, att Pariskommunen kan vara stolt över att det under parisrbetarnas uppror för deras del inte förekom våld och godtycke. Men det är ställt utom tvivel, att kommunen föll enbart därför att den i rätt ögonblick inte i tillräcklig grad använde väpnad styrka, ehuru den vunnit odödligt rykte i historien, därför att den först i praktiken genomförde idén om proletariats diktatur.

Talaren berörde i korta drag kampen mot bourgeoisins, godsägarnas och kapitalisternas representanter och förklarade under en applådåska fast och bestämt: – Vad man än må säga, så kommer bourgeoisin sist och slutligen att genom det revolutionära folkets vilja bli tvungen att antingen kapitulera eller gå under.

Kamrat Lenin drog en parallell mellan anarkism och bolsjevikernas åsikter och förklarade, att nu, under den epok då det borgerliga systemet radikalt slås sönder, får uppfattningen om anarkism äntligen konkreta drag. Men för att göra slut på det borgerliga systemets förtryck krävs de arbetande klassernas fasta revolutionära makt, den revolutionära statens makt. Detta är kommunismens kärna. Nu då massorna själva griper till vapen och börjar en skoningslös kamp mot utsugarna, då det tillämpas en ny folkmakt, som inte har något med parlamentarisk makt att skaffa, har vi inte längre att göra med den gamla staten med dess föråldrade traditioner och former utan någonting nytt, baserat på folkets skaparkraft. Och samtidigt som en del anarkister talar med fruktan om sovjeterna, eftersom de fortfarande påverkas av föråldrade åsikter, ställer sig en ny, friskare strömning inom anarkismen bestämt på sovjeternas sida, därför att den ser sovjeternas livsduglighet och förmåga att väcka sympati hos massorna och framkalla deras skaparkraft.

Er synd och blindhet, förklarade talaren vänd till ”opponenterna”, består i att ni inte förmått lära något av revolutionen. Redan den 4 april hävdade jag i denna sal, att sovjeterna är den högsta formen av demokratism. Antingen går sovjeterna under – och då har revolutionen oåterkalleligt gått under – eller kommer sovjeterna att leva och då blir det löjligt att tala om något slags borgerligt demokratisk revolution vid en tidpunkt, då det socialistiska systemet blommar upp för fullt och kapitalismen bryter samman. Bolsjevikerna talade om en borgerligt demokratisk revolution 1905, men nu, då sovjeterna kommit till makten och då arbetarna, soldaterna och bönderna har sagt – i en krigssituation med exempellösa umbäranden och fador, i en atmosfär av ekonomisk ruin och inför svältdödens spöke – att de kommer att ta hela makten och själva gripa sig an med att bygga upp ett nytt liv, så kan det under denna tid inte ens bli tal om en borgerligt demokratisk revolution. Redan i april ifjol talade bolsjevikerna i resolutioner och beslut om detta på kongresser, möten och konferenser.

Och till dem som säger att vi inget uträttat, att vi varit överksamta hela tiden, att sovjetaktens herravälde inte gett några resultat, kan vi säga: se er omkring överallt där det finns arbetande människor, bland massorna och ni skall där finna ett brusande organisatoriskt, skapande arbete, ett sjudande liv som revolutionen förnyat och lyst upp. Bönderna tar över jord på landsbygden, arbetarna tar hand om verkstäder och fabriker och överallt uppstår alla slags organisationer.

Sovjetmakten strävar efter att få slut på kriget och vi är övertygade om att den kommer att uppnå detta tidigare än vad Kerenskij-regeringens representanter lovade. Ty revolutionen har blivit en faktor när det gäller att få slut på kriget, en faktor som har sagt upp fördrag och annullerat lån. Kriget kommer att ta slut i samband med den internationella revolutionära rörelsen.

Avslutningsvis berörde talaren de kontrarevolutionära sabotörerna med några ord och sade att detta var grupper, köpta av bourgeoisin, som för att reaktionen skall segra öser gåvor över de saboterande ämbetsmän, som förklarar krig mot sovjetmakten. För dem var det en sannskyldig domedag och en oåterkallelig undergång för allt när de såg folket hårt slå till mot bourgeoisin med arbetar- och bondeyxan. Om vi är skyldiga till något, så är det att vi varit alltför humana, alltför godhjärtade mot de monstruöst förrädiska representanterna för det borgerlig-imperialistiska systemet.

För några dagar sedan fick jag besök av skribenter i Novaja Zjizn. De förklarade, att de hade kommit för banktjänstemän, som önskade träda i tjänst, upphöra med sabotagepolitiken och helt underordna sig sovjetmakten. Det var på tiden, svarade jag. Men om de, oss emellan sagt, inbillar sig att vi efter att ha upptagit dessa förhandlingar skall ge upp ett tuppfjät av våra revolutionära ståndpunkter, så tar de grymt miste.

Världen har aldrig skådat något liknande det, som nu försiggår hos oss i Ryssland, i detta väldiga land, som är uppsplittrat i en rad separata stater och som består av en stor mängd heterogena nationaliteter och folk: det kolossala organisationsarbetet i alla ujezder och områden, organisationen av folket, massornas eget arbete, den kreativa, skapande verksamheten, som möter hinder från olika borgerliga representanter för imperialismen. De, dessa arbetare och bönder, har inlett ett beträffande sina jätteuppgifter enastående arbete och tillsammans med sovjeterna kommer de att helt krossa den kapitalistiska utsugningen och sist och slutligen kommer bourgeoisins förtryck att avskaffas en gång för alla.

3. Slutord på kongressen den 18 (31) januari

Kamrater, innan den 3:e sovjetkongressen avslutas bör vi med full oväld fastställa den historiska roll den har spelat i den internationella revolutionens och mänsklighetens historia. På obestriddliga grunder kan sägas, att den 3:e sovjetkongressen har inlett en ny epok i världshistorien och nu, under världsrevolutionens förhållanden, börjar hela betydelsen av denna kongress att inses allt mer och mer. Den har konsoliderat organisationen av den nya statsmakt, som skapats av Oktoberrevolutionen, och för hela världen, för det arbetande folket i alla länder skisserat riktlinjer för det framtida socialistiska uppbyggnadsarbetet.

Det nya statssystemet i den socialistiska sovjetrepubliken såsom en federation av fria republiker av de olika nationer, som lever i Ryssland, har nu slutgiltigt erkänts i detta land på inrikespolitikens område. Det står nu klart för alla och, vågar jag säga, även för våra fiender, att det nya systemet, sovjetmakten, inte är något påhitt, inte något partitrick, utan ett resultat av livets egen utveckling, ett resultat av den oemotståndligt uppkommande världsevolutionen. Ni minns, att alla stora revolutioner alltid sökte helt sopa bort det gamla kapitalistiska systemet; de sökte inte bara att vinna politiska rättigheter utan också att rycka själva statsstyrelsen ur händerna på de härskande klasserna, på alla utsugare och förtryckare av det arbetande folket, för att en gång för alla göra slut på all utsugning och allt förtryck. Stora revolutioner strävade just efter att krossa denna gamla exploaterande statsapparat, men detta lyckades inte att åstadkomma förrän nu. På grund av särdragen i sitt ekonomiska och politiska läge har Ryssland nu som första land åstadkommit statsstyrelsens övergång till det arbetande folket. Nu kommer vi att uppföra det socialistiska samhällets mäktiga, ljusa byggnad på ett område som rensats från historiskt bråte. För första gången i historien skapas en ny typ av

statsmakt, en statsmakt som av revolutionens vilja är kallad att rensa jorden från all utsugning, från allt våld och slaveri.

Låt oss nu se vad den nya socialistiska principen för statsstyrelsen har gett inom vår inrikesolitik. Ni minns, kamrater, att den borgerliga pressen helt nyligen oupphörligt hojtade om att vi höll på att förstöra den ryska staten, att vi var oförmögna att styra landet och att därför alla nationaliteter – Finland, Ukraina osv – övergav oss. Storknande av skadeglädje rapporterade den borgerliga pressen nästan varje dag om sådana ”utbrytningar”. Vi, kamrater, förstod bättre än de huvudorsakerna till detta fenomen, som bottnade i de arbetande massornas misstro mot herrarnas Kerenskij & Co:s kompromissande imperialistiska regering. Vi teg, eftersom vi hyste en fast tro på att våra rättvisa principer och vår egen styrelse bättre än ord skulle bevisa våra verkliga mål och strävanden för hela det arbetande folket.

Och vi hade rätt. Vi ser nu, att våra idéer har segrat i Finland och Ukraina och håller på att vinna vid Don, väcker de arbetande människornas klassmedvetande och organiserar dem till ett fast förbund. Vi handlade utan några diplomater och utan att använda imperialisternas gamla metoder men kan uppvisa det största resultat: revolutionen har segrat och de som segrat har förenat sig med oss till en mäktig revolutionär federation. Vi härskar utan att söndra, som det gamla Roms hårda lag fordrade, men genom att förena alla arbetande människor med livstressenas, klassmedvetandets oupplösliga band. Och vårt förbund, vår nya stat är stabilare än den våldsmakt, som med lögn och vapen håller ihop konstgjorda statsbildningar på sätt imperialisterna vill ha dem. Så hann exempelvis de finländska arbetarna och bönderna knappt ta makten, förrän de till oss gav uttryck för sin lojalitet mot den proletära världsrevolutionen och framförde hälsningar, som visade deras oryggliga beslutsamhet att gå internationalens väg tillsammans med oss. Detta är vår federations grund och jag är djupt övertygad om att olika separata federationer av fria nationer i allt större utsträckning kommer att gruppera sig kring det revolutionära Ryssland. Alldeles frivilligt, utan hjälp av lögn och vapen kommer denna federation att tillväxa och den är oövervinnlig. Den bästa garantin för dess oövervinnlighet är de lagar, det statssystem vi skapar i vårt land. Alldeles nyss har ni hört lagen om socialisering av jorden läsas upp. Är inte denna lag en borgen för att arbetarnas och böndernas enhet är oupplöslig, en borgen för att vi med denna enhet blir i stånd att övervinna alla hinder på vägen till socialism?

Och jag måste säga er, att dessa hinder är oerhörda. Bourgeoisin kommer att tillgripa alla metoder, att sätta allt på ett kort för att krossa vår enhet. Den kan väntas använda lögnhalsar, provokatörer, förrädare och möjligen omedvetna människor, men hädanefter fruktar vi ingenting, eftersom vi skapat vår egen nya statsmakt, eftersom vi själva styr staten. Vi kommer att sätta in vår styrkas hela tyngd mot varje kontrarevolutionärt försök. Men den viktigaste grunden till vårt systems fasthet är de organisatoriska åtgärder vi kommer att företa i socialismens namn. Ett väldigt arbete förestår oss i detta avseende. Ni måste minnas, kamrater, att de imperialistiska världsrovarna, som har dragit in nationerna i kriget, i grund förstört världens hela ekonomiska liv. De har gett oss ett tungt arv, arbetet på att bygga upp det som de har förstört.

Det arbetande folket hade naturligtvis ingen erfarenhet av att styra, men detta skrämmer oss inte. Inför det segerrika proletariatet har öppnat sig en jord, som nu blivit hela folkets egenom, och det kommer att förmå att organisera ny produktion och konsumtion enligt socialistiska principer. Tidigare skapade hela det mänskliga förnuftet, hela dess geni endast för att ge somliga teknikens och kulturens alla håvor och för att beröva andra det nödvändigaste – utbildning och utveckling. Men nu blir teknikens alla underverk och kulturens alla vinningar hela folkets egendom och hädanefter kommer det mänskliga förnuftet och geniet aldrig att användas till förtryck och utsugning. Vi är säkra på detta och är det inte lönt att arbeta på, att ägna alla sina krafter åt att fullgöra den största av alla historiska uppgifter? Det arbetande

folket kommer att fullgöra detta titaniska historiska arbete, ty i det slumrar revolutionens, pånyttfödelsens och förnyelsens stora krafter.

Vi är inte längre ensamma. De senaste dagarna har betydelsefulla händelser ägt rum inte bara i Ukraina och Donområdet, inte bara i våra kaledin- och kerenskijanhängares rike utan också i Västeuropa. Ni känner redan till telegrammen om revolutionens läge i Tyskland. Den revolutionära löpeldens eldstungor slickar hela det murkna gamla världssystemet allt högre och högre. Det var ingen livsfrånvänd teori, ingen fantasi hos kammarlärda, att vi sedan sovjetmakten skapats skulle väcka till liv samma försök också i andra länder. Ty, jag upprepar det, det arbetande folket hade ingen annan utväg ur denna blodiga slakt. Dessa försök konsolideras redan som den internationella revolutionens stabila vinningar.* Och vi avslutar den historiska sovjetkongressen i den ständigt växande världsrevolutionens tecken och den tid är inte avlägsen, då de arbetande människorna i alla länder kommer att sluta sig samman till en enda världsomspännande stat för att med gemensamma bemödanden uppföra en ny socialistisk byggnad. Vägen till detta uppbyggnadsarbete går via sovjeterna, såsom en av formerna för den begynnande världsrevolutionen. (*Stormande applåder*)

Jag hälsar er och uppmanar er att uppföra denna nya byggnad. Ni kommer att resa till olika platser och sätta in alla krafter för att organisera och befästa vår stora seger. (*Ombuden reser sig och hälsar kamrat Lenin med stormande applåder.*)

Publicerat i *Izvestija TsIK* nr 8, 9, 10 och 15, den 12, 13, 14 och 20 januari 1918

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 35, s 259-390

* Den text, som publicerades i tidningen Pravda nr 15 av den 2 februari (20 januari) 1918, innehöll vidare följande stycke: ”Ni minns hur imperialisterna och de borgerliga lakejerna skrek åt oss ‘Med er politik har ni mist de allierade – Storbritannien, Amerika och Frankrike’ och hur de skrek, att ‘Vi isolerade Ryssland ...’ Ja, kamrater, vi miste de brittiska, franska och amerikanska kapitalisterna men fick brittiska, franska, tyska arbetare, soldater och bönder. Må man drista sig att säga till oss, att vi nu saknar bundsförvanter.” – *Red*